

Γιατί η σύγχρονη οικογένεια δεν φέρνει ευτυχία (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 30 Απριλίου, 2018

Η σύγχρονη οικογένεια είναι μια βασανισμένη οικογένεια. Γεύεται πολλές πίκρες και λίγες χαρές. Όταν γνωρίζονται δυο νέοι και νιώθουν να συγκινεί ο ένας τον άλλο με τον ιδιαίτερο εκείνο τρόπο, που τον λέμε έρωτα, τότε αισθάνονται μια πρωτόγνωρη ευτυχία. Αυτή την ευτυχία την απολαμβάνουν και θυσιάζουν πολλά άλλα και τα στερούνται ευχαρίστως, για να συντηρήσουν αυτό το θησαυρό.

Βέβαια η ευτυχία αυτή περιορίζεται στο ζευγάρι και οι άλλοι γύρω τους από αγάπη και κατανόηση συμμερίζονται την ευτυχία τους με συμπάθεια. Οι άλλες έγνοιες του ζευγαριού περιορίζονται και καθώς τους κυριαρχεί ο έρωτας, δεν έχουν τη δύναμη να νιώσουν τις ανάγκες των άλλων ανθρώπων, να νιώσουν δηλαδή συμπόνια, φιλανθρωπία· δεν έχουν ούτε τη διάθεση ούτε τη δύναμη να συμμεριστούν τα προβλήματα των άλλων. Θά 'λεγε κανείς ότι βρίσκονται σε κατάσταση μέθης και νιώθουν σαν ένας άνθρωπος, που κοιτάζει μόνο τον εαυτό του εγωιστικά. Αλλά και ο καθένας χωριστά νιώθει μεγάλο εγωισμό και δείχνουν ένα καλό πρόσωπο ο ένας στον άλλο μόνο από υπολογισμό. Με τον καλό τους τρόπο δηλαδή κερδίζουν την προσέγγιση του άλλου και εξασφαλίζουν την ευτυχία τους.

Γι' αυτό στην περίοδο αυτή της ερωτικής σχέσης έχουν τα ζευγάρια και πολλά προβλήματα, ζήλιες και παρεξηγήσεις και πείσματα κι όχι σπάνια και μίση. Είναι δύο εγωιστές, που αποτελούν και οι δυο τους ένα ζευγάρι εγωιστικό μέσα στο περιβάλλον τους.

Βλέπουμε ότι ο έρωτας δεν παίρνει πίστη από τον εαυτό του. Η πίστη του νέου ότι υπάρχει και γι' αυτόν ένα πρόσωπο, που θα ταιριάζει μαζί του και θα γίνουν ένα ευτυχισμένο ζευγάρι, είναι μία πίστη που γεννιέται από την πίστη στο Θεό. Ο ίδιος ο έρωτας δεν εμπνέει καμιά πίστη. Μάλιστα η σφοδρότητα του συναισθήματος μαζί με τον εγωισμό, που το χαρακτηρίζει, κλονίζει την ασφάλεια στη σχέση του ζευγαριού· αφού μόνο του κυριεύει τον άνθρωπο σαν αυτόνομη ενστικτώδης κατάσταση, έτσι μόνο του κάποια στιγμή μπορεί να σβήσει για χίλιες δυο αιτίες. Τότε είναι που γεννιέται το ερωτικό άγχος, που βασανίζει και εξουθενώνει τις ψυχές. Γι' αυτό μόνο όσοι πιστεύουν στο Θεό και ζητούν την κυβέρνηση της ζωής τους απ' αυτόν, αυτοί μόνο μπορούν να γλυτώσουν το ερωτικό άγχος και να είναι και αυτοί οι ίδιοι αναπαυμένοι και ν' αναπαύουν και τον σύντροφό τους.

Η σύγχρονη ερωτική αγωγή, όπως εφαρμόζεται από όλα τα μέσα ενημέρωσης και ψυχαγωγίας, συνδυάζει τον έρωτα με την ανηθικότητα. Δεν εκτιμούν τη λαμπρή ιερουργία του γάμου, που κάνει η Εκκλησία. Παγιδεύονται από την επιθυμία της επανάστασης κατά του Θεού, που χρησιμοποιεί το σφοδρό ερωτικό συναίσθημα, για να εκφράσει μ' αυτό την απελευθερωτική επαναστατικότητα κατά του Θεού, και τόσο πολύ έχουν συνδυαστεί αυτά τα δύο, ώστε δεν ικανοποιείται πια ο άνθρωπος από τον αθώο και νόμιμο έρωτα.

Όταν η ερωτική αγωγή δείχνει το δρόμο προς τον αγνό έρωτα, δίνει το πρώτο δώρο στα πρόσωπα που συναποτελούν το ζευγάρι, να ανοίξουν τα στεγανά του έρωτα και το αγαπημένο πρόσωπο να δώσει μορφή συγκεκριμένη και χειροπιαστή στ' αφηρημένα και ιδεαλιστικά όνειρα, που μαγεύουν τη ψυχή του εφήβου. Το καλό και το πράο φεύγει από το χώρο των απρόσωπων ιδεών και παίρνει πρόσωπο, το πρόσωπο του αγαπημένου. Αυτό βέβαια αποτελεί μια βαθμίδα, όπου ο νέος (η νέα) αργότερα θα την ξεπεράσει, αλλά για τη φάση αυτή βοηθάει το νέο να ξεπεράσει την εικονοκλαστική, ιδεαλιστική ψυχολογία και τη συνακόλουθη ηθικολογία και να ξέρει πως αυτό που έμαθε από μικρός (μικρή) να αγαπά, το καλό δηλαδή, έχει πρόσωπο και πρέπει να το αγαπά με τον τρόπο που αγαπά το ταίρι του. Αργότερα θα καταλάβει ότι ο Θεός έχει πρόσωπο και έχει και σάρκα· και δίνει τη χάρη του και την υπόστασή του στα πρόσωπα των ανθρώπων κι έτσι αγαπά κανείς και τη (ή κάποια τον) σύζυγό του (της) με μια ποιότητα.

Τότε είναι που εξευγενίζεται και ο έρωτας και παίρνει έναν μεταφυσικό χαρακτήρα, ξαναφέρει στην ψυχή του ερωτευμένου την απωθημένη ιεροπρέπεια και ξαναρχίζει να λειτουργεί η σχέση με το Θεό και με τη δημιουργία. Γίνεται ένωση προσώπων με την ευλογία της Εκκλησίας και ασφαλίζεται από πειρασμούς. Τώρα όσο ωριμάζει ο άνθρωπος πνευματικά, τόσο ωριμάζει και ερωτικά. Απαλλάσσεται ο έρωτας από την αποκλειστική ενστικτώδη και σαρκική φύση και συμπλέει άνετα η πνευματική μεταφυσική του ουσία με τη σαρκική. Ανακαλύπτει ο άνθρωπος την αθωότητα την Παραδεισιακή με τον έρωτα να είναι δόση του Θεού ιερή, που καταλήγει κι αυτή στην ευχαριστία όπως όλες οι δωρεές του Θεού.

Έτσι περίπου χτίζεται η οικογένεια στη δική μας παράδοση κι έχει δώσει τους καρπούς της στην κοινωνία επί πολλούς αιώνες. Έχει δώσει μάρτυρες, μεγάλους δασκάλους και μεγάλους ευεργέτες. Μάλιστα, έχει παρατηρηθεί ότι οι γυναίκες των μεγάλων ευεργετών όχι μόνο δεν αντέδρασαν στην εξαντλητική για την οικογενειακή οικονομία φιλανθρωπία των συζύγων τους, αλλά ως επί το πλείστον τη συνέχισαν. Η αρετή και ο έρωτας εδώ συνεργάστηκαν και αλληλοδυναμώθηκαν.

Έτσι ωριμάζοντας ο έρωτας καρποφορεί αρετές και παιδιά. Η επιδίωξη της τεκνογονίας είναι δείγμα ωριμότητας του ζευγαριού. Οι αγαπημένοι επεκτείνουν την αγάπη τους και στα τέκνα τους, που δεν γνώρισαν ακόμα αλλά τα περιμένουν και

...τα διεκδικούν!

Σ' αυτή τη φάση της ζωής της η οικογένεια είναι έτοιμη ν' αναμετρηθεί με τους μεγάλους πειρασμούς της. Ο μισόκαλος στήνει τις μεγάλες παγίδες του στις ώριμες οικογένειες. Μπορεί να εμπνεύσει στον άντρα ή στη γυναίκα ότι οδεύει γρήγορα προς το τέλος, χωρίς να έχει γευτεί κάποια άνεση για διασκέδαση, για χαλαρότητα, για κάποια «ατομική ζωή». Ακούς να σου λένε: «Δεν έζησα καθόλου για τον εαυτό μου». Άλλοτε πάλι, βλέποντας την επιδεικτική ξεγνοιασιά των άλλων, πέφτουν στον πειρασμό να παραπονεθούν γιατί δεν μπόρεσαν ή δεν τόλμησαν κι αυτοί να αμαρτήσουν. Άλλοτε ντρέπονται πως δεν είναι σε θέση να δείξουν ένα «αξιοπρεπές» κοινωνικό πρόσωπο, γιατί τα πολλά τους παιδιά καταλαμβάνουν τους χώρους του σπιτιού και με την αναγκαστική ακαταστασία στραπατσάρουν την άψογη εικόνα του. Ακόμη συμβαίνει να κυριευτεί ο ένας από τους δύο από έναν όψιμο πουριτανισμό και να αρνείται τη σαρκική προσφορά του στον άλλον, υιοθετώντας μια όψιμη ασκητική. Συχνά οι γυναίκες βασανίζουν τον άντρα τους παρεμβάλλοντας αυτή την όψιμη θρησκευτικότητα.

Συνήθως όμως η ευλογία της μακράς και επίπονης αγωγής της οικογένειας ξεπερνά τους πειρασμούς της με τη βοήθεια κι ενός καλού πνευματικού. Άλλωστε το ίδιο συμβαίνει με κάθε ανθρώπινη πρωτοβουλία.

Συχνά όμως οι άνθρωποι, κυρίως οι νέοι, δεν πειθαρχούν τον έρωτά τους κι όπως συμβαίνει με όλες τις ανθρώπινες επιθυμίες τους, παραδίδονται στη σαρκική σχέση χωρίς την ευλογία του Θεού κι αυτό είναι η αμαρτία. Και η ψυχολογική σχέση που συχνά συμπληρώνει τη σαρκική, δηλαδή αυτό που λέμε έρωτα γενικότερα, κι αυτή όταν γίνεται χωρίς την ευλογία του Θεού, αποτελεί κι αυτή αμαρτία. Οτιδήποτε κάνει ο άνθρωπος ικανοποιώντας οποιεσδήποτε ηδονές χωρίς ευλογία του Θεού και ευχαριστία, αποτελεί αμαρτία. «*Παν ο ουκ εκ πίστεως αμαρτία εστί*», είναι ο λόγος του αποστόλου Παύλου. Κι αυτό το νιώθουν οι άνθρωποι γιατί κάθε απόλαυση αμαρτωλή φέρνει στην καρδιά του κάθε ανθρώπου κατάθλιψη.

Μόνο η ευλογία του Θεού που ενεργεί αγιαστικά ξαναφέρνει στον κόσμο τον ειρηνικό έρωτα. Δηλαδή μόνο τον ευλογημένο έρωτα χαίρεται αληθινά ο άνθρωπος. Και όταν η τίμια οικογένεια χάσει το δυναμισμό της ευλογίας και τα μέλη της κυριευθούν από τη ραθυμία, χάνει και τη χαρά της ευλογίας, παραμένει μόνο το ένστικτο της σαρκικής σχέσης, που μόνη της είναι κτηνώδης κι ακολουθεί κι αυτή τη φθίνουσα πορεία όπως κάθε ζώδες πάνω στη γη, οπότε με τον καιρό πεθαίνει κι αυτή πριν απ' το φυσικό θάνατο του ανθρώπου.

Δεν μπορεί να βγει άλλο συμπέρασμα από το ότι πρέπει να βάλουμε και τον έρωτα (όπως και τις άλλες επιδόσεις μας στην ζωή), να τον βάλουμε κι αυτόν κάτω από την ευλογία του Θεού και μέσα στο σχέδιο της θείας Πρόνοιας που είναι η σωτηρία μας.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)